

hvilket maatte siges at være det for Lovforslaget gunstigste Tilfælde, vilde det ikke have været muligt at undgaa videre Anvendelse af Tid, for at bringe Lovforslaget til at være endelig vedtaget af dette og af det andet Thing; thi saa Meget maatte dog ligge klart for allerede forrige Lørdag, at om en fuldstændig uforandret Vedtagelse af Regjeringens Lovforslag kunde der fra denne Forsamlings Side ikke være Tale, og vilde der fra Regjeringens Side heller ikke blive stillet Forbring om. Altsaa, under alle Omstændigheder var det en Nødvendighed, at nogen Tid maatte henjaa, før Sagen fik sin Afgjørelse. De Oplysninger, som have foreligget Udvalget med Hensyn til det, der er Gjenstanden for det nærværende Lovforslag, have været — det skylder man at erkjende — i det Hele taget ufyldstgjørende og utilstrækkelige. Det blev fremhævet allerede i den Betænkning, der blev afgiven den 25de November — og særlig i den Mindretalsberetning, jeg har været med til at underskrive, findes dette Punkt fremhævet — at man svævede i Luften med Hensyn til den virkelige Størrelse af den Sum, der vilde være nødvendig for at yde St. Croix den fornødne Hjælp. Jeg tror ikke, man tør sige, at der i den siden forløbne Tid er raadet Bod paa den Mangel, der saaledes fandtes. Den Anke, jeg her fremsætter, bliver ikke en Anke mod den høitærede Finansminister, men jeg kan ikke tilbageholde den som en Anke mod de vestindiske Autoriteter; naar man erindrer, at nu er der gaaet over to Maanedre fra den Dag, da Oprøret var fuldstændig underkønt, er det høist besynderligt, at man endnu kun er forsynet med et saa slet og mangelfuldt Materiale til Oplysninger om den paa Den forarsagede Skade og endnu mere med Hensyn til den for Den fornødne Hjælp, som man er. Jeg skal ikke her gaa i en udførlig og trættende Detail, jeg skal kun minde om, at man ikke er videre med Hensyn til Plantagerne, end at man i det Hele har faaet opgivet, at de brændte Bygninger og Værker udgjøre 370,000 Dollars Værdi, Inventarium og Volskredstaber 31,000 Dollars, Indbo m. v. 27,800 o. s. v. Men om denne Stades Fordeling, om Forholdet mellem de Plantageeiere, der kunne hjælpe sig selv eller ad anden Vej skaffe sig Hjælp, og dem, som Staten maa hjælpe, om dette vides der endnu slet Intet. Med Hensyn til Byen Frederiksted faae vi at vide, at Præsidenten, skjøndt han den 15de Oktober har søgt at erhverve en Oplysning om Stadens Størrelse, ikke ved Afgangen af den sidste Post har været videre, end at han paa et løst Skjøn maa fastsætte hele Staden i Frederiksted til ca. 250,000 Dollars, altsaa omtrent 1 Mill. Kr., uden at man af dette Tal i allerminst Maade kan danne sig nogen Forestilling om, hvor stor en Del af Beboerne der er saaledes stillet, at de trænge til eller endogsaa kun vilde

modtage Statshjælp i Anledning af den Skade, der er overgaaet dem. Vi vide i Virkeligheden endnu ikke, og den ærede Finansminister veed det vistnok lige saa lidt som vi, hvad der er den virkelige Sum, som de vestindiske Myndigheder i dette Dieblit anse for at være nødvendig til Dens Hjælp. Der foreligger i alt Fald ingen som helst Meddelelse derom, og dette Tal, som det er saa overordentlig vigtigt for os at komme i Besiddelse af, har manglet og mangler endnu i dette Dieblit. Det er erkjendt fra forskjellige Sider, f. Ex. af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) og ligeledes udtalt af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), at selve Summens Størrelse i og for sig ikke vilde volde nogen absolut Vanskelighed. Der ligger i denne Tilfjendbegivelse en meget klar Udtalelse af, at der virkelig har været en Tendens i Udvalget til at finde en Løsning af denne Sag, til at naae en Overenskomst om den; men det er rigtignok yderst beklageligt, at denne Tendens ikke har kunnet have den fornødne Tid til at arbejde sig saaledes frem, at den kunde mødes med Regjeringens tilsvarende Villighed til at gjøre Indrømmelser. Vi have været stillede i denne Sag i det uheldige Forhold, at vi hverken have haft ganstke kort Tid eller lang Tid nok. Saadanne Overenskomster kunne stundom bringes tilveie, naar man har lige 24 Timer til at gjøre dem i og kan sige: „Al. 12 i Aften er den yderste Frist; hvis I ikke have naaet nogen Løsning til den Tid, saa er det for tilde.“ Slikt kan udøve et Pres paa Sindene, som kan overvinde mange Vanskeligheder. Man kan paa den anden Side stundom opnaa Overenskomst, naar man har tilstrækkelig Tid til at arbejde, til at lade Tingene modne sig, til i Ro at lade hver Part gjøre sit Skridt, ventende, at den anden Part ogsaa vil gjøre sit. Men den vanskelige Situation af alle er den, som her forelaa, hvor det hastede med Arbeidet, uden at man dog kunde sige, at det og det Klokket var det sidste Moment, hvor der overhovedet kunde gjøres Noget. Den Tendens, der har været i Udvalget for at naae en Overenskomst, har allerede nu faaet Vidnesbyrd fra forskjellige Sider. Paa dens Enkeltheder tør jeg ikke her gaa ind; thi deri har den ærede Formand Ret, at det vilde føre os meget vidt, om vi vilde begynde paa her at afløre eller referere denne Art Forhandlinger. Men Et tror jeg at kunne sige uden at byde Diskretionen, nemlig, at Vanskeligheden ved at naae en Løsning i denne Sag har mindre ligget i Modsetningen mellem et stort Antal Medlemmer i denne Sal og Regjeringen, end i den indbyrdes Partimodsetning mellem dem, der en Gang have udgjort et sluttet Flertal. Saa meget tror jeg, at der er Besjæftelse til at udtale, og jeg tror ikke, at Nogen vil modsigge, at det er snarere den gjensidige — jeg er